

 Edebiyat Defteri

Sevgin Karani -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
11 Nisan 2021 Pazar

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

1. EVLÂD-I FÂTİHAN'IM BEN!...

Kimin oğluyum ben, atamı bilirmisin sen?...

Atam, Oğuz han,
büyük Türk kağan...

Atam, Alper Tunga, bozkırların fâtihi...
Pers'leri dize getiren...

Atam, Mete han, güçlü komutan...
Büyük Hun devletini kuran...

Atam, Attila kağan,
Avrupa ve Roma'yi korkutan...

Atam, Bilge kağan,
Göktürk devletine hâkan...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Atam, Alp Arslan, Malazgirt fâtihi...
Büyük Selçuklu devletine sultan...

Atam, Süleyman-şah oğlu Ertuğrul gâzi,
Kayı obanın beyler beyi...
Bizansın kalbine saplanmış,
Selçuklunun uç-beyi...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Atam, sultan Gâzi Osman han,
Devlet-i Âliye'nin bânisi...

Atam, sultan Gâzi oğlu Gâzi Orhan han, Bursa ve İznik fâtihi,
Rum ve Slav keferelerini bozan.
Çimpe'de hilallı sancağı dalgalandıran.

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Atam, sultan Birinci Murad han,
Koca Balkan'ın fâtihi,
Kosova şâhidi...

Atam, sultan Yıldırım Bayezid han, Niğbolu'da frenkleri Tuna'ya gömen...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Atam, sultan Hüdâvendigâr Murad han,
Varna'da haçlıları yok eden...
Hepsini perişan eden...

Atam, sultan Fâtih Mehmed han,
Hz. Peygamberin övdüğü komutan...
Kostantiniye'yi fetheden...
Haçı deviren...
Orayı İslambol eden...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Atam , sultan Yavuz Selim han,

Ummet-i Muhammed'e halife olan...

Atam, sultan Kânûni Süleyman han,
Tüm Avrupa'yı korkutan...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Atam, sultan Abdulhamid han,
büyük hâkan...

Cihan devletini ayakta tutan...
Sionistlerin rüyalarında karabasan,
hülyâlarını bozan...

Atam, Gazi Osman paşa,
Plevne kahramanı...
Rus çarını ayağa kaldıran...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Atam, Altaylar'dan Tuna'ya kadar,
Bozkırlara hükmeden...
Birçok devleti bozan...
Üzerlerine onaltı Türk devleti kuran...

Atam, üç kıtaya hükmeden...
Tüm ümmete hizmet eden,
Harameyn-i Şerifeyn'e hâdim olan...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Benim atalarım, Alperenler ve Fâtihler...
Benim atalarım, Eler ve Gâziler...
Benim atalarım, tüm cihana göğüz erenler...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen!...

Benim atalarım, Ebu Bekirler, Ömerler,
Osmanlar ve Aliler...

Benim atalarım, Eba Eyub, Ebu Zer,
Ve Ebu'd-Derda sultanlar...
Benim atalarım, Halid-i Velidler, Tark-i Ziyadlar...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Benim atalarım, Nizâmülmükler ve Sarı Saltuklar...
Benim atalarım, Edep Aliler ve Akşemseddinler...

Benim atalarım, Yunus Emreler ve Mevlana Rûmiler...
Benim atalarım, tüm cihana adâlet ve medeniyet getirenler ...

Evlâd-ı Fâtihan'ım ben!...
Bunu bilirmisin sen?...

Rahmet eyle ey Allah'ım, atâlarım!...
Erdir beni onların makâmına...

Hamd-ü şükürler olsun, Allah'ıma,
Evlad eyledi beni, şanlı Osmanlı ecdadıma...

Buyurun ey Evlad-ı Fâtihan...
Cümleten ruhlarına deyü,
Lillâhi'l-Fâtihâ... Yâ Hû...

Âmin, vesselam... (5 Ekim 2020)

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1353580/1-evl-d-i-f-tihan-im-ben.html>

2. BU YOL NEREYE?...

Ey bu fâni dünyâ'nın yolcusu!...
Ne bu kaçış?..
Nereye bu gidiş, nereye bu varış?...
Nereden geldin?...
Nereye gidiyorsun?... Niye?..
Bir dur, düşün!... Bu yol nereye?...

Bu dünyâ'ya veled, gelmedin mi?... Zebûn...
Lâkin şimdi, koca adam oldun,
Ev bark, mal mülk sâhibi oldun,
Eş dost, oğul çocuk... Âile reisi oldun...
Peki, bu yol nereye?...Be Coşkun!...

Çalışıp kazandın, birikip çoğalttın,
Üst üste koyup, gümüş ve altın,
Kârun gibi, hep paralarını saydın...
Hep kıskandın, kimseyle paylaşmadın...
Firavun gibi, kimseye acımadın...
"Bana ne!..." Hep dedin!...
Hiç kimseyi, umursamadın...
Peki, bu yol nereye?... Be Aşkın!...

Bunları ben yaptım!...
Bunları ben ettim!... Hep diyorsun...
Ama asıl sâhibini unutuyorsun!...
Öyleyse, bu yol nereye?... Be Tayfun!...

Bu güneşi yaratan... Bu lüzgârı estiren...
Bu dünyâ'yı döndüren...
Rabbın değil mi?... Hakikaten!...
Öyleyse, bu yol nereye?... Aceleten...

Bu canı sana hediye eden,
Bu sağlığı sana veren...
Bu iki gözü sana bağışlayan, mükemmelen...
Yüce Allah değil mi?... Gerçekten!...
Öyleyse, bu yol nereye?... Âcilen...

Bu gurûr, bu kibir...
Bu benlik ve bencilik...
Bu umursamamak ve kulakasmamak,
Niye, niçin?...
Bu yol nereye?... Be Fahreddin!...

Değil mi Allah, el-Bâri' ...
İnsanları ve cinleri,
Sadece Ona kulluk etsinler, diye halketti?...
Öyleyse, bu yol nereye?... Be Ferdi!...

Değil mi Allah, el-Müteâli...
Bu kâinatın Rabbi ve sâhibi?...
Bu güneşin ve yıldızların hâliki?...
Hesap günün mâliki?...
Öyleyse, bu yol nereye?... İllâki...

Peygamberleri gönderen...
Kitapları indiren,
Mü'minlere yardım eden,
Rahman olan, Allah değil mi?... Zâten...
Öyleyse, bu yol nereye?... Esasen...

Sana yol gösterdi...
Sana erzak verdi...
Seni donattı...
Seni eşrefü'l-mahlûkat etti...
Öyleyse, bu yol nereye?... Be Lütfi!...

Seni ahsenül-takvim ile yarattı...
Ellezî 'alleme bi'l-kalem,
'Alleme'l-insâne mâ lem ya'lem...
Kalemle yazmayı, okumayı tâlim etti...
İnsana bilmediği şeyleri, ona öğretti...
Akıl ve fikir, ilim ve bilim, hediye etti...
Ancak teslimiyet, istedi...
Öyleyse, bu yol nereye?... Beyefendi!...

Ey bu fâni dünya'nın yolcusu!... Gel beri!...
Gel bu muhabbet-hâneye!... Şimdi...
Rabbimize şâkir ve âbid, birlikte olalım,
Kulluk edelim!... Ona hakkıyla kul olalım!...
Aksi halde, bu yol nereye?... Be canım!...

Bu yol Hakkın, hakikatın yoludur!...
Bu yol Furkân'ın, burhânın yoludur!...
Bu yol aşkın ve selâmetin yoludur!...
Bu yol âriflerin, âşıkların yoludur!...
Aksi halde, bu yol nereye?... Be Gafur!...

Gel sen de katıl, bu aşk kervanına!...
Gel sen de layık ol, O yüce sultanın fermanına!...
Gel sen de, kazan imtihanını!...
Gel al gönlünce, kendi berâtını!...
Yoksa, bu yol nereye?...
Geç olmadan, Rabbini tanı!...

İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn...
Allah'tan geldik, Ona döneceğiz, bir gün...
Bu zâten kesin...
Allah'tan aldık, ona hesap vereceğiz...
Sırat köprüsünden geçeceğiz, o gün...
Bıçak gibi keskin...
Öyleyse, bu yol nereye?... Almadan izin...

Ey yolcu!... Bu dünya'da, gârip ol!...
Sonsuz ukba'ya, da hâzır ol!...
Gelir bir gün, ansızın kopar kıyâmet'in...
İşte o gün, olur felâketin...
O zaman, bu yol nereye?... Ey gezgin!...

Bak ne diyor Allah'ın elçisi...
Sen ne hazırladın o güne?... Husisi!...
Günahından gayrı, var mı başka bir şeyin?...
Öyleyse, bu yol nereye?... Be Sezgin!...

Gel, hadi gel... Kaçamazsın bundan...
Ne yaparsan yap,
Sen de vereceksin hesap...
O zaman, bu yol nereye?... Ey ahpap!...

Evet... Bu yol kabrine doğru...
Evet,... Bu yol Rabbine doğru...
Bu yol ya cennete, teberru...
Yahutta cehenneme doğru...

Ey yolcu!...
Unutma bu benim nasihatı,
İdrak et, bu hakikatı...
Yoksa, sen de boylarsın, o kızgın nârı,
Çünkü kaçırırsın, bu fırsatı...

Sübhânallâhi ve bi-hamdih,
Sübhânallâhi'l-azîm...
Estegfirullâhe'l-azîm, ve etûbü ileyh...

Şimdi... Rabbine dön, nasuh tövbe ile,
Kalbini temizle, pişmanlık gözyaşın ile...

Bu tespih ile, zikret Rabbini, gece gündüz,
Nasip etsin sana, Kur'an'ı kılavuz...
Nasip etsin sana, Peygamber yolunu...
Nasip etsin sana, cennet yurdunu...

Âmin, vesselam... (7 Eylül 2020)

.....

SÖZLÜK:

Veled (arab.) – çocuk.

Zebûn (fars.) – güçsüz, zayıf, âciz.

Kârûn (islm.) – Kur'an'da çok zengin, ama mağrur ve inatçı olarak bahsedilen bir kâfir kişi.

Firavun (islm.) – Mûsa (a.s.)'in dönemindeki kâfir olan eski Mısır'ın hükümdarı.

Lüzgâr (esk.türk.) – rüzgâr.

Aceleten (arab.) – acele-acele, çabuk-çabuk, çabucuk.

Mükemmelen (arab.) – eksiksiz, kusursuz.

El-Bâri' (islm.) – Allah'ın en güzel isimlerinden biri. Mânası: eşyayı ve herşeyin vücudunu birbirine uygun halde yaratan.

El-Müteâli (islm.) – Esmâ-i Hüsnâ'dan. Mânası: aklım mümkün gördüğü herşeyden, her hal ve tavırdan dahâ yüce.

Eşrefu'l-mahlûkat (arab.) – mahlukların (yaratılanların) en şerefli. İnsan.

Ahsanu'l-takvim (arab.) – en güzel biçim.

Sûre-i Alak, 96/4-5

Şâkir (arab.) – şükreden.

Furkan (arab.) – Kur'an'ın başka bir ismi, Doğruyu batıldan ayıran demektir.

Burhan (arab.) – kanıt, delil.

Berâet (arab.hukuk.) – temize çıkmak, suçsuz olduğu anlaşılma, aklanma ve cezâdan kurtulma.

Teberru (arab.) – bağış, karşılıksız olarak vermek. Allah'ın inâyeti (lütü ve ihsanı).

En-Nâr (arab.) – cehennem ateşi.

Anlamı: "Yüce Allah'ı her türlü noksan sıfatlardan tenzih eder, (ancak) O'na Hamd-ü senâ ederim." Hz. Peygamber (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "Sabah veya akşam, 100 kere bunu söyleyen kimse, başkası da onun kadar veya daha çok söylemedikçe, Kıyâmet gününde onun getirdiğinden daha faziletli bir amel getiremez." (Muslim, 4/2071).

Anlamı: "Allah'tan bağışlama diler, O'na tövbe ve istigfar ederim." (Buhari, Fethu'l-Bâri, 11/101; Muslim, 4/2075).

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1353752/2-bu-yol-nereye.html>

3. MÜSÂFİR

Nerelisin ey yolcu? Diye sorarlar...
Âdem babam, Cennet-i Âlâ'dan,
Ben ise, bu dünya'da bir gariban...
Cevaplarım her zaman...

Ancak!...
Ben de bir gün, göç edece'm,
Bu ecnebî diyarlardan...
Dönece'm anama-atama,
Gidece'm asıl vatanıma...

Terk edece'm birgün buraları,
Ben de birgün görece'm oraları...

Kim kalmak istemiş te burada kalmış,
Ki ben de kalayım...
Kim gidip te oradan dönmuş,
Ki ben de döneyim...

Bu fâni dünya, bir bey konâğ,
Geldik, gördük ve gidiciyiz uçmağa...
Geldik torlak, bilmedik doymak...
Unuttuk ki, bu dünyâ, ancak bir konak...

Göründü bize, yalan dünya kırnak...
Her şeyi istedik, banmak ve yutmak...
Lâkin, dünya ise, koskoca bir muğlak...
Bilmeliydik bunu, önceden mutlak!...

Ey hancı!
Bir şey istiyorum, sana sormak...
Senden sonra, bu han kime kalacak?
Bilmez misin ki, her şey yıkılacak,
Sen de yok olacak... Olacaksın kuru toprak...

O zaman, ne toplarsın yığmak,
Sanki düşmeyecekmiş bu çardak...
Görmez misin ki, her tarafı çatlak...
Hiç bilmiyorsun ki, gece gündüz durmak...

Anladın mı şimdik,
Nereden gelecek, nereye gidek!...
Nicin gelecek, neden gidek!...

Bil ki, bu dünya, ancak bir konmak,
Sen de onda, bir kısa oturak!...
Senden önce, böyleydi bu dünyâ...
Senden sonra da, böyle kalacak bu hülyâ...

Ey hancı!...
Aldanma paraya, turaya...
Sallanma oraya, buraya...
Mâzallah, düşersin bir pusuya...
Bak şuraya, dosdoğru yola!...
Nereye gider bu acaba?...

Aç gözünü ve kalb kulağını...
Ver gönlünü, al dermanını...
Bak ne buyuruyor Mevlam'ın Kur'ân'ı...

Züyyine li-nnâsi hubbu's-şehvâti mine'n-nisâi,
Ve'l-benîne ve'l-kanâtîri'l-mükantarati,

Mine'z-zehebi ve'l-fiddati,
Ve'l-hayli'l-müsevveti,
Ve'l-en'âmi ve'l-hars...
Süslendi nefsânî arzular insanlara,
Bilhassa kadınlara ve oğullara,
Yığın yığın biriktirilmiş gümüş ve altınlara,
Salma atlara, ekinlere ve hayvanlara...

Metâü'l-hayati'd-dünyâ,
Vallahu indehû husnu'l-meâb...
Bil ki, bunlar dünyanın geçici menfaatleri...
Halbuki, varılacak güzel yeri...
Ancak Allah'ın katıdır...
Bre hemşeri!...

Şimdi, ey yoldaş!...
Duâ et Rabbine, göz yaşın ile,
Versin muhabbeti kalbine...
Nasip etsin sana ve âilene,
En güzel cennetini, ve dahî güzel cemâlini...

Ya Rabb!.. Nasip et bu fakir kuluna,
Firdevs-i cennetini,
Müşâhede etsin oradan,
Senin nur cemâlini!...

Âmin, vesselam... (17-18 Ekim 2020)

SÖZLÜK:

Uçmak (eski türk.) – cennet.

Torlak (türk.) – genç, toy, acemi. Terbiye görmemiş, evcilleşmemiş, hergele. Tekkeye yeni giren acemi derviş.

Muğlak (arab.) – anlaşılmaz, karışık, çapraşık.

Hülyâ (arab.) – gerçekleşmesi özlenerak zihinde kurulan ve insanı oyalayıp avutan hayal, tatlı kuruntu, tahayyül.

Sûre-i Âl-i İmran, 3/14.

Hemşeri yâni hemşehri (fars.) – aynı şehirden, memleketten. Arkadaş. Ahbap.

Muhabbet (arab.) – sevgi, aşk, sevda.

Müşâhede (arab.) – gözle görmek.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1353993/3-mus-fir.html>

4. DUÂ (1)

Allâhümme innî es-elüke...

Ey güzel Allah'ım, ancak Senden isterim,
El-hüdâ ve't-tukâ... Hidâyeti ve takvâyı...

Ancak senden dilerim... ve'l-'afâfe ve'l-gınâ...
İffeti ve gönül zenginliği... Yâ Ganî Allah!...

Allahım!...

Sensin ancak, hidayeti kullarına veren!...
Sensin ancak, takvâyı kalpene yerleştiren!...

Sensin ancak, iffeti nasip eden!...
Sensin ancak, zenginliği bahşeden!...

Esirgeme bu kulundan, hidayeti ve takvâyı!...
Nasip et ona da, iffeti ve gönül zenginliği!...

Ey bu çölün ortasında, yalnız kalmış nefsim...
İste Rabbinden ki, O da sana versin...

Bil ki, hiç bir şey eksiltmezsin, Onun mülkünden...

Çünkü, O'dur her şeyin sâhibi, hakikaten...
Çünkü, O'dur her şeyin mâliki, gerçekten...

Âmin, vesselam... (7 Eylül 2020)

...

Muslim, Zikir: 72: Tirmizi, Da'avat: 72.
İffet (arab.) – dürüstlük; namus.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1354185/4-du-1.html>

5. KULLUK

Ey Allah'ın kulu!...
O'nun kulu değilmisin?
Neden geldin bu dünyaya, bilirmisin?...
Ancak Allah'a kulluk yapmaya!...
Varmısın Allah'a hakiki kul olmaya?...

Ve mâ halektu'l-cinne ve'l-inse illâ li-ya'budûn!...
Yarattım ben cinn-ü insanı, ile'l-ebet...
Ancak bana etsin, ibadet!...
Buyurdu yüce Allah, Kur'ân-ı Azim'de.

Kul olmak nedir, bilirmisin?...
Ey Allah'ın kulu!...
Kul olmak, abd demektir...
Ey insanoğlu!...
Ancak abd olmak, maksat değildir...
Her canlı ve çansız abd'tır,
Ama âbid değildir...

Peki, âbid ne demektir?...
Âbid, kulluk eden, demektir!...
Demek ki, abd olmak değil,
Âbid olmak gerektir...

Peki kulluk ne demektir?
Kulluk, Allah'a tapmak demektir!...
Tapmak ise, seni yaradanı bilmektir,
Onun sevgisiyle, aşk fırınında, kül olmak demektir!...

Rabbini bilmek, nasıl olur?
Elbette, nefsini bilmekle olur!...

Men arefe nefsehû,
Fekad arefe Rabbehû...
Yani, kendini bilen, Rabbini bilir,
Her can, Rabbini bilmelidir...

Sen de bil, kendi nefsini...
Seni yaradan Rabbini...
Hesap günün mâlik'ini...
Rızkını veren râzıkını...

Bil ki, her şeyin sâhibidir, Allah...
Her kulun Rabbî'dir, Allah...
Her can, Ona tapar...
Her inanan, Ona kulluk yapar...

Hey Allah'ın kulu!...
Gel bu muhabbet-hâneye!...
Etme asla, bahane!...
Deme artık: "Bana ne"!...

Gel, sen de kulluk et, güzelim Allah'a!...
Gel, sen de katıl, bu aşk kervanına!...
Gel, sen de nâil ol, şu ilâhî fermanına!...

Yâ eyyühe'n-nefsü'l-mutme'inne!...
İrci'î ilâ rabbiki râdiyeten merdiyye...
Fe-dhulî fî ibâdî, ve-dhulî cennetî!...

Huzura kavuşmuş, ey nefs-ü can!... Mes'ut...

Sen Ondan hoşnut...
O da senden hoşnut...
Olma anut!

Dön Yüce Rabbine!...
Katıl, seçkin kullarımın meclisine!...
Gir cennetime!...
Buyurdu Hüdâ... Dostane...

Ey güzelim Allah!...
Sana ibâdet ederiz biz, gönülden!...
Ancak Sen'den medet dileriz, gerçekten!...
Eyle bizi âbid kullarından!...
Nasip eyle bize, en güzel cennetinden!...

Âmin, vesselam... (3 Ekim 2020)

...
SÖZLÜK:
İle'l-ebet (arab.) – sonsuzadek, hayatın sonuna kadar.

Nefs (arab.) – can, ruh, insan, kişi.

Sûre-i Fecr, 89/27-30.

Hoşnut (fars.) – memnun, râzı.

Anut (arab.) - inatçı, ayak direyici.

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1354438/5-kulluk.html>

6. BİR ESKİ MEZAR

"Ziyâretten murad, duâ'dır...
Bugün bana ise, yarın sanadır!..."
Yazıyordu bir eski mezar taşında...
Sanki diyordu bunu bana,
Oradaki ölü, bir eski mezar başında...

Şâhid oluyordu o taş, o mezara...
Kim bilir, ne görüyordu o ölü, berzahta...
Duâ diliyordu o ölü, o mezarda,
O ise, kendime bile duâ etmedim ben, dünyâ'da...

Ayrıca mezar diyorsun da,
Ne demek mezar, biliyor musun hâ?

Mezar, ziyaret edilen mekândır, anlamı arapçadan...
Hem diriden ve ölüden,
Hem küçükten ve büyükten,
Hem erkekten ve dişiden,
Hem fakirden ve dahî, zenginden...
Yâni, herkesden ...

Ey güzel canım!...
Zannetme ki, ziyâret etmedinse hiç kabristanı,
Görmeyeceksin o öz vatanını?...
Kurtaracakmısın sandın?... O anı...

İster istemez, kabre gireceksin!...
Maksat ise, oraya ne ile gideceksin?...

Şimdi, bir bak hâline...
Ne var elinde, gönlünde?...
Bakmazlar orada, parana mülküne...
Bakarlar ancak, amelîne ve kalbine!...

Bak ne diyor Kur'an'da yüce Allah!...
Yâ eyyühe'llezîne âmenu't-tekullah,
Ve-l-tenzur nefsun mâ kaddemet ligadin,
Ve't-tekullah...

Ey iman edenler!... İttikâ edin Rabbinizden...
Bir bakın ne hazırlamışsınız yarın için, bugünden!...

Ey gâfil aymaz, paraya doymaz!...
Her işte kurnaz, ama hocayı duymaz...
Bir türlü akıllanmaz, çünkü umursamaz...
Ne kılar namaz, ne dinler vaaz...
Hem utanmaz, hem de vurdum duymaz...

Ey beynamaz!...
Yapma naz, sonra olursun papaz!...
Yap duâ ve niyaz, illâ bulursun imtiyaz ...
Sanma kendini dokunulmaz...
Gelir Azrâil, olursun bembeyaz...

Şimdi fırsat elde iken ve can tende...
Tövbe et yüce Rabbine!...
Duâ et hem nefesine!... Hem dahî nesline...
Bir de bu fakir kardeşine...
Duâ et ki, Rabbin versin rahmetinden,
Ecdâdına ve âile-i efrâdına, cümleten...

Lâ ilâhe illallah, dâima dilinde olsun...

Ve dahi, olsun son sözün...
Muhammedun resûlullah olsun,
Kalbinde aşk közün...

Es-Selam ile selamet bulasın... Dünyâ'da...
Er-Rahman ile rahmet bulasın... Ukbâ'da...

Âmin, vesselam.... (5 Ekim 2020)

SÖZLÜK:

Murad (arab.) – erişilmek istenen, olması, gerçekleşmesi arzu edilen şey, istek, dilek, amaç.

Berzah (arab.) – dünya ile âhîret arasında ruhların kıyâmeti bekledikleri yer. Kabir hayatı.

Sûre-i Haşr, 59/18.

İttika (arab.) – korkmak, sakınmak.

Bey-namaz (fars.) – namazsız, namaz kılmayan kimse.

Aile-i efrad (arab.) – aile ferdleri: ana-baba, eş ve oğul-çocuk.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1354912/6-bir-eski-mezar.html>

7. KABİR

Vâsıf'tan olduk...
Ayşe'den doğduk...
Allah'ın emriyle, bu fâni dünyâ'da var olduk...

Dünyâ pazarına geldik...
Birazcık eğlendik ...
Ancak bir parça kefen, satın alabildik...
Bir de günah ve sevap... Bedâvadan kazandık ...
Bir baktın, göçtük âhret diyârına... Hiç anlamadık...

Kuruldu tahta teneşir, üleştirim...
Yıkandı âciz bedenim...
Kefenlendi cesedim...
Konuldu karanlık mezara... Şimdi neyleyim?...

İnsanlar ise, şöyle dedi arkamdan:
Mâ ehhar? Ne bıraktı? Bu adam!...
Melekler ise, şunu sordu: Mâ kaddem?
Ne getirdi?... Gel bi' bakalım, yakından!...

Geldiler, Münker ile Nekir... İmtihan melekleri...
Şimşekler içinde... Zat-ı âlileri...
Men rabbuke?... Ve men nebiyyüke?... Ve ma dînüke?...
Sual ettiler birden bire... O iki büyük melâike...

Korkudan çenem kilitlenmiş idi...
Çok şükür, Rabbim izin verdi...
Rabbim Allah... Celle celâlühû!...
Dînim, İslâm-ı mübîn!... Elhamdü lillâh!... Hû!...

Peygamberim, Hz. Muhammed,
Aleyhi's-salâtü ve's-selâm!... Hû!...
Diyerek, tüm gücümle haykırdım... Hû!...

Açıldı o an, gözümün önünde, bâdehu...
Bir cennet bahçesi... Âhû...
Kurulmuştu orada,
Bir saray ile altun tahtım... Hû!...

Selam ederdi orada... Hazretleri...
Ulû'l-Azm peygamberleri...
Komşum idi, sevgili Peygamberim...
Çok şükür!... Nasip etti Rabbim...
Dünya'da hidayeti... El-hamdü lillah...
Nasip eder inşâallah,
Âhret'te de rahmeti... er-Rahim...

Ey cân-ı gönül!... Teslim ol, yüce Rabbine!...
Sen de bir gün elbette,
Göçedeceksin, ebedî evine!...

Gâfil olma, ey canım!...
Aklet bu hakikatı, cancağzım!...
Kurtar kendi canını!...
Görmeden önce, kabir azâbını...

Her dâim Allah'ın gazâbından korun,
O da, bu duâ ile, inşallah mümkün...

Allahümme innî eûzü bike min azâbi'l-kabr.
Ve min azâbi cehennem...
Ancak Sana Allahım!...Sığırırım cân-ı yürekten,

Kabir ve cehennem azâbından, sakınırım ben...

Es-Selam ile selâmet bulasın...

Er-Rahman ile rahmet bulasın...

İman ile cennete giresin...

Duâ et Rabbine, ey mü'min!...

Âmin, vesselam... (Mart, 2020)

.....

Sual (arab.) – soru.

İslam-ı mübin (arab.) – apaçık ve kolay anlaşılın İslam dini.

Hû, Hüve (arab.ism.) – O (Allah, celle celâühû).

Bâdehu (arab.) – ondan sonra, daha sonra.

Âhû (fars.) – güzel mi güzel.

Ulu'l-Azm Peygamberleri – beş büyük peygamberler: Nuh, İbrahim, Musa, İsa ve Muhammed (s.a.e.).

Hidayet (arab.) – doğruyu bulmak, doğru yola erişmek.

Ebedi (arab.) – sonsuz.

Aklet (arab.turk.) – düşün.

Azab (arab.) – ceza. Kabir ve cehennem azabı.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1363760/7-kabir.html>